

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce [REDAKCE], bytem [REDAKCE], proti žalované České poště, státnímu podniku se sídlem v Praze 3, Olšanská 9, o uzavření dohody o vydání věci, vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp.zn. 3 C 2/97, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře ze dne 12. února 1998 č.j. 15 Co 557/97-88, takto:

I. Dovolání se **o d m í t á**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře jako soud odvolací rozsudkem ze dne 12. února 1998 č.j. 15 Co 557/97-88 **potvrdil** rozsudek Okresního soudu v Táboře (soudu prvního stupně) ze dne 30. dubna 1997 č.j. 3 C 2/97-71, jímž byla zamítnuta žaloba požadující, aby žalovaná byla povinna uzavřít s žalobcem dohodu o vydání domu č.p. [REDAKCE] v [REDAKCE] se stavební parcelou č. [REDAKCE] a pozemkovou parcelou (zahradou) č. [REDAKCE], "s jejich součástmi a příslušenstvími", tj. nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu v [REDAKCE] na listu vlastnictví č. [REDAKCE] pro obec a katastrální území [REDAKCE], a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení účastníků a státu. V návaznosti na rozhodnutí o věci samé rozhodl odvolací soud o náhradě nákladů odvolacího řízení. Soudy obou stupňů uzavřely, že v dané věci nejsou splněny znaky skutkové podstaty restitučního titulu podle § 6 odst. 1 písm. g/ zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "restituční zákon"), nezbytné pro založení práva oprávněné osoby na restituci majetku, když sporné nemovitosti přešly na stát kupní smlouvou z června 1959, kterou právní předchůdce žalobce uzavřel sice v tísní, ovšem nikoliv za nápadně nevýhodných podmínek.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z § 238 odst. 1 písm. b/ zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění předpisů jej měnících a doplňujících (dále jen "o.s.ř.") a důvodnost opírá o § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř., tedy o rekriminaci odvolacího soudu z nesprávného právního posouzení věci. Z okolností, za nichž k uzavření kupní smlouvy došlo, zejména pak ze skutečnosti, že právnímu předchůdci žalobce kupní cena nebyla nabyvatelem nemovitostí vyplacena, pro dovolatele vyplývá, že podmínka nápadně nevýhodných podmínek ve smyslu § 6 odst. 1 písm. g/ restitučního zákona, za kterých k prodeji věci jeho právní předchůdce přistoupil, byla naplněna. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) - po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou (účastníkem řízení - žalobcem) řádně zastoupenou advokátem a že splňuje formální i obsahové náležitosti požadované zákonem (§ 240 odst. 1, § 241 odst. 1, 2 o.s.ř.) - dospěl k závěru, že **dovolání není v dané věci přípustné.**

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu je vždy přípustné, jestliže řízení trpí vadami uvedenými v § 237 odst. 1 o.s.ř., které způsobují tzv. zmatečnost rozhodnutí. K takovým vadám přihlíží dovolací soud - bylo-li dovolání podáno včas a oprávněným subjektem - z úřední povinnosti, tedy i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 druhá věta o.s.ř.). V posuzovaném případě dovolatel vady ve smyslu citovaného ustanovení netvrdil a ani z obsahu spisu se jejich existence nepodává.

Je-li dovoláním napaden rozsudek odvolacího soudu, zbývá posoudit jeho přípustnost z pohledu ustanovení § 238 a § 239 o.s.ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé (§ 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.) a proti rozsudku, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, jímž tento soud rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.). O žádný z těchto dvou případů v dané věci nejde, když napadeným rozsudkem byl potvrzen (nikoliv změněn) rozsudek soudu prvního stupně, a přípustnost dovolání ve smyslu § 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. je vyloučena proto, že kasační rozhodnutí (tj. rozhodnutí, jímž byl v pořadí první rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 4. února 1994 č.j. 1 C 92/92-30 zrušen) vydal Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací a nikoliv soud odvolací, což citované ustanovení výslovně jako podmínku přípustnosti dovolání vyžaduje.

Dovolání je dále přípustné proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud (na návrh nebo i bez návrhu) ve výroku svého rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 239 odst. 1 o.s.ř.). Takový výrok však rozsudek odvolacího soudu neobsahuje.

Nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam (§ 239 odst. 2 o.s.ř.). O přípustnosti dovolání v intencích tohoto ustanovení nelze uvažovat, když žalobce nenavrhl, aby odvolací soud přípustnost dovolání vyslovil.

Za této procesní situace, kdy nelze dovodit přípustnost dovolání podle žádného v úvahu připadajících ustanovení občanského soudního řádu, dovolacímu soudu nezbylo, než bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) dovolání žalobce jako nepřípustné **odmítnout** (§ 243b odst. 4, 5, § 218 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.), aniž by se mohl zabývat z pohledu uplatněného dovolacího důvodu věcnou správností napadeného rozsudku.

